

Va recordar també, que estant resant el Breviari li va caure a terra una estampeta de la Verge amb el Nen Jesús als braços, reproducció de la famosa pintura de D. Morelli. Ella amatent va cullir-la, la va contemplar una estona i li va agradar tant, que va demanar-li. La trobava molt *artística*. Va accedir. Va pregar-li escrigués quelcom en l'estampa. Va escriure ço dels Proverbis: «*Fallax grátia, et vana est pulchritudo: mûliet timens Dóminum, ipsa laudábitur.*» I va firmar. Bo i retornant-li, li va traduir en italià: La gràcia és mentidera i la formosor és no res: la dona que tem a Déu, aquesta és digna de lloança.

Varen sorprendre aquestes paraules a la «Miss Il·lusió», a la ballarina, a l'artista de la pantalla. Es va palpar nerviosa els rulls sedosos dels seus cabells foscos. En el seu front llis i alabastrí s'hi va repenjar una arruga impertinent. Els seus ulls esplèndits i somniosos, ombrejats de llargues i setinades pestanyes, es varen fixar en ell interrogadors. La seva boca gran i vermella com una ferida, es va contraure, mossegant-se els llavis com si es fes sang. La seva faç avellutada d'un blanc rosat i de nena mimada, va esdevenir vergonyosa com si hom l'hagués reptat. El seu dors vincladiç i escultural va fer un moviment ràpid de disgust, però molt dissimulat. Val a dir, però, que en els tres dies restants de sojorn en el Hotel, va continuar amb ell atenta com si res.

Tot això se li agomvolà en la memòria al rebre aquesta missiva de l'artista russa. Per què li enviava? Encuriosit i bon xic intrigat va començar la seva lectura.

«Monsenyor Raymond Astridini: Abans que tot, li prego tingui la bondat de perdonar la meua posadia de recordar-me de V. Però la sentència que V. va escriure en aquella estampa que guardo avarament, em fa dolces les últimes hores de la meua existència. Sí, Monsenyor, les últimes hores de la meua existència. Fa quinze dies que estic empresonada i demà seré afusellada. Estic condemnada a mort pel Govern soviètic. Es tan trista la meua història i per tant riallera com la tenia! Per part de la meua mamà, gran duquessa, estic enparentada amb la desgraciada família del tsar Nicolau II de Rússia. Per ço, en la fosca de la nit, els papàs i jo vàrem desaparèixer de Rússia per a viure a Viena. Més tard, enyoradiços i d'incognit vàrem tornar a Moscou. Confiscats tots els nostres béns i per afrontar la misèria, vaig entregar-me de ple a l'ambient corruptor de la societat moderna.

Ben tost era elogiada en un Concurs de Bellesa. Aquest triomf em va intoxicar de glòria. Un nou triomf en el teatre com a dançarina i a Hollywood un altre al ésser proclamada estrella del cinema, em varen fer oblidar per complert la nostra precària situació. A Hollywood vaig interpretar el principal «rôle» en varis films que varen tenir els